

Какво пречи и какво ще помогне, за да видим България освободена от Номенклатурата ?

Има няколко основни пречки за това, честната, почтената, съвестната част от българската интелигенция да сплоти около себе си масите и да наложи коренни промени в България – с други думи, да проведе реформиране на държавата в истински справедливо устроена, демократично управлявана и прогресираща съвременна такава. Главните, според мен, са следните:

- Неразбиране истината относно “модерната демокрация” и ЕС. На този аспект вече съм отделил достатъчно място в другите глави.
- Липса на проект. Това също е дискутирано нашироко дотук.
- Разединение. Както вече споменах, разединението е пълно, а отчасти то е следствие от горните два фактора.
- Отвличане на вниманието. Дали по дизайн на дърпащите конците иззад сцената на българската политика, или не, не знам, но за мен е очевиден факта, че вече две десетилетия вниманието, усилията и енергията на цялата прогресивна интелигенция са дефокусирани в най-различни дребни, странични неща. Което, естествено, не позволява да се види главния проблем, да се центрира обединеното усилие на всички, и да се разреже Гордиевия възел. За да няма двусмислие, ще изброя най-интензивно енерго-консумиращите:
  - Досиетата. Това, което се предполагаше да бъде само един кратък акт от цялата пиеса, се превърна в основното действие – в самата пиеса – и вече върви като истински фарс безкрайно нижещи се години. Докато в същото време главните актове и сцени въобще не са изиграни. Тоест, това, което би трябвало да е само предисловие на пиесата, се играе, а края му не се вижда. Или с други думи казано, вторачени в отделните дървета, не смогваме да видим гората. Ама трябвало да се изнесе истината за служителите и доносниците в ДС. Е, ами как искате да ви я изнесат, когато **всичките главни играчи**, които се изреждат в управлението на държавата от 1990 г. насам, са били в системата. Те затова са и Номенклатура, я !
  - Паметниците от времето на Комунизма, особено тези на Съветската армия. Това е другата главна залъгалка, за отвличане на вниманието от същественото. А и тук работата е същата, както и по-горе: сбъркани приоритети. При това с един особено неприятен нюанс – измерим негативен икономически ефект. Не знам дали някой някога е изчислил колко струва на държавата разрушаването на мавзолея на Жоро Тарабата, познат още и като Георги Димитров, “вожд и учител на българския народ”, а иначе казано – просто виден Сталински номенклатурчик. Няма да ви напомням, че неколнократните опити за постигането на тази безсмислена (а за мен и плод на усилията на безмозъчни същества, водени единствено от примитивни емоции) цел освен неоправдани разходи означават и няколко тона кислород превърнати в тонове въгледвуокис, азотни окиси и пр. вредни газове. Какво пречеше – при липсата на по-добри идеи – да се превърне мавзолея в обществена тоалетна, където хората да уринират в памет на някогашната комунистическа мумия и всичките ѝ съратници ? Хем и трибуната щеше да си стои като сцена за концерти, изложби и какво ли не. Изглежда

някои все още не са разбрали, че разрушаването струва не по-малко от съзиданието. Докато е така, и докато на интелигенцията на национално ниво са й обръкани приоритетите, България в най-добрия случай ще тъпче на място.

- Енергийните проекти. Случаят е напълно аналогичен на горните два, като и политическата мотивация и нивото на емоционален заряд – включително анти-Руските позиции резултиращи от анти-Съвеските настроения – са съизмерими с тях. Едва ли е необходимо да подчертавам, че за постигането на истински народополезни решения **всички** дотук посочени проблеми трябва да се разрешават **след** установяването на истински демократична българска държава, което ще рече без участието на Номенклатурата. Останалото е губивреме.

Относно това, какво ще помогне да излезем от дупката, вече съм написал доста, затова тук само ще скицирам стъпките, преди да се спра на един от най-важните аспекти от тази част на въпроса. Ето какво ще помогне:

- Осъзнаване на действителната ситуация.
- Наличието на дългосрочен проект и план за осъществяването му.
- Обединяване около идеята.
- Влагане на всички сили и ентузиазъм. Това е тема, която досега не съм засягал. Затова и съм я развил тук в отделна глава, наречена “Има ли шанс проектът ЗАЕДНО ?”

Има ли шанс проектът “ЗАЕДНО” ?

Доста често, при разговори относно различни аспекти на този проект, които съм водил с близки и познати, в момента, когато спомена необходимост от съвместни действия на множество интелигенти от различни групи, за да се проведе необходимата революция (мирна, но все пак революция), повечето изразяват скептицизъм, че в България такова нещо е възможно да стане. Въпреки това, аз вярвам, че е възможно. Защо ли ? Ами просто защото съм убеден, че съм прихванал безброй сигнали за съществуването точно на такива ентузиастични измежду **младото поколение**, които са необходими, за да се проведе въпросната хирургическа операция. Съдете сами:

- Една група от двадесетина младежи, обединени около Интернет страниците slovo.bg и slovesa.net, вече от няколко години привеждат в цифров вид и качват в Интернет българската литература – скоро цялата ни съкровищница ще бъде достъпна за всички българоезични, които искат да четат и се наслаждават на изворите на мъдрост и красотата на словото. Всичките усилия на тези млади хора са на доброволни начала: никой не ги кара, никой не им плаща за труда.
- Един млад ентузиаст, Васил Карлуковски, е инициатор на два сайта в Интернет, krogaina.com и promacedonia.net . Там са качени огромен брой книги, статии и др., отнасящи се до историята на България, и особено такива за Македония, демонстриращи същността на тази неотменима част от нашето Отечество. С помощта на група ентузиастични около себе си, Васил издирва източниците от години вече, и те заедно са натрупали един достоен за уважение архив. Всичко е на доброволни начала.

- В едно телевизионно предаване видях и слушах пет млади актриси, които пледираха в полза на каузата за защита на жените от всякакви прояви на домашно насилие. Ентузиазмът и горещия темперамент, с които демонстрираха съпричастността си, недвусмислено убеждаваха, че те вземат присърце съдбата на всички свои потърпевши посестрими, и че повикът им за солидарност избликва направо от дъното на душите им. Не се съмнявам, че ще успеят в благородното си намерение да привлекат достатъчно последователи за кампанията.
- В интервю, поместено в Интернет, една млада журналистка споделя своята най-голяма мечта – някой ден да прочете телевизионни новини, в които вместо само съобщения натоварващи с ядове и мъка, да има нещо голямо и позитивно, например обявяването, че на българин е присъдена Нобелова награда... Не знам дали разбирате колко прекрасно е това: в България едно младо момиче **има мечти**, тоест там все още има хора, които мечтаят !!! Освен това, една красавица си мечтае не просто в краката ѝ да се хвърли един принц (или по-добре арабски шейх !), не просто да спечели милиони (от Тото, Лотария – няма значение), не просто да я изберат за Мис (на каквото и да е – само да носи слава, пари и лесен живот в охолство), а за професионално извисяване и за късмета точно на нея да ѝ се падне да бъде благовестителката на цял един народ – на зажаднелия за хубава новина български народ. Тя, която всяка вечер чете пред камерата неизменно депресиращите новини, познава тази жажда по-добре от всекиго...
- Случайността ме срещна с един млад мъж от Сливен, който ме възхити с трудолюбието, находчивостта и упорития стремеж към успех, следвайки стриктно свещените завети на предците ни. Той е организирал малко производство на юргани, дюшеци, пердета и подобни артикули, с което осигурява работа на няколко жени, освен това поддържа магазини за продаване на стоката. В същото време юнакът обработва няколко големи парцела засети с арония, реколтата от която изнася в чужбина. При неимоверно трудните условия в страната днес, неговото е равносилно на геройство. Но няма какво да се чудим – духът на Добри Желязков Фабрикаджията явно демонстрира силно присъствие под Карандила, и днес йощ...
- В процеса на работата над последната ми книга се запознах с друг един млад мъж – археолог в Бургаския музей, на име Мирослав Класнаков. Между многото интересни – а някои дори уникални – експонати, там има две графики, които според мен са от изключителна важност за праисторията, особено от гледна точка на една от тезите в моята работа. Той обаче отказа молбата ми да ползвам тези графики в книгата си, понеже не са негова интелектуална собственост, а колегите му не са ги още публикували в специализираната литература. С други думи, той постъпи както трябваше, за което съм му точно толкова благодарен, колкото и за всички останали материали, които с удоволствие ми предостави. Просто невероятно е удоволствието да види човек, че има много свестни хора наоколо – **много повече от другите !** За книгата си аз просто трябваше да се задоволя да коментирам с думи резултатите, и да посоча авторите и източници с техни работи... Друга част от ежедневното геройство на тези млади учени се разкри пред мен след като вникнах в т. нар. “полева дейност” – разкопките, които те провеждат по време на топлия сезон. Както всички знаят, България е препълнена със старини на всяка крачка. В Бургаския регион почти няма такива обекти, които да предизвикват шум в медиите, респективно да се “поемат” от “корифеите” от

София, поради което бюджетите на тези експедиции са просто за срамотите. И това е независимо от факта, че от научна гледна точка някои от тях са много по-ценни от съкровищно-медийните, нищо че артефактите са разни глинени чирепчета... Въпреки всичко, напук на Неволята, тези момчета и момичета дерзаят – нямането не ги спира !

- Веднъж видях в едно телевизионно предаване, посветено на кампанията за осигуряване по-добри условия за децата от домовете за изоставени, част от включилите се в нея училища. Запомних спечелилото първо място (до момента) в състезанието между училищата – една гимназия в град Гоце Делчев. Което е хубаво, но не е най-важното, понеже зависи и от средата, измежду която учениците набират средствата. Най-важното в случая е, че всичките тези деца се бяха включили в тази кампания с огромен ентузиазъм и със съзнанието, че могат, и че трябва да помогнат на бедстващите дечица – било изоставени, било със здравословни проблеми. Покъртително бе словото на ученичката, която представяше своите съученици от гр. Гоце Делчев. Невероятно изобретателни и творчески активни бяха проявите, организирани от тези деца – концерти, викторини, състезания... Не ми казвайте, че в България растат само индиферентни деца !
- Друг извънредно чувствителен индикатор за мен бе кампанията в медиите, както и концертите, организирани в помощ на Георги Найденов (Гого от ТОНИКА), поразен от тежка болест. Тази мощна вълна от масова подкрепа демонстрира недвусмислено, че българинът е съхранил човечността си и състрадателността си, че за една права кауза е готов да се нареди под знамената. Убеден съм, че този случай в голяма степен спомогна да се срине митът за незаинтересоваността на българина от съдбата на околните, за нехайството му спрямо другите, за отчуждаването и издребняването му. Обеднял – да, ядосан на бандитите отгоре – да, но бездушен българинът все още не е станал !
- Докато горният пример е един от спорадично възникналите такива, има една цяла група от активисти, предимно младежи, които съвсем систематично проявяват куража и неотстъпчивостта, необходими за отстояване на множество – и то изключително трудни – казуси. Думата ми е за еко-движението, тоест за т. нар. “зелени”, на чиято любов към красотите и богатството на наследените от дедите ни земи се дължи опазването на все още незамърсените и непокътнати кътчета. Тяхната преданост към България – както всяка истинна преданост – е безвъзмездна. Тяхната всеотдайност към завещаното ни е залогът за това щото то да пребъде. От името на всички българи милеещи за Родината, благодаря ви, че ви има !!!

Изброените примери са само малка част от всичко, което бих могъл да посоча. При това, тук съзнателно се ограничавам само със случаите на сравнително млади хора, защото оттам идва увереността ми, че зарядът съществува, че потенциалът го има, тоест необходимо и достатъчно е само (1) те да се обединят и (2) да имат проект за България, който да ги въодушеви.